

Fitxa per la Nules-pèdia / Museu de memòria oral

Nom/Cognom	Antonio Reyero Vilar
Títol	<i>Toni Reyero, director de la Banda Artística Nulense</i>
Data de naixement	Diumenge 13 de juliol de 1986
Enllaços Associació Musical Artística Nulense	https://artisticnulense.com/ https://www.facebook.com/artisticnulense https://www.youtube.com/@asociacionmusicalartistica7727
Categories	música, passió per la cultura
Data i lloc de l'entrevista	Dimarts 5 de novembre de 2024, a l'Edifici de la Música
Equip entrevistador	Etnograma (Nelo Vilar, Laura Yustas)
Enllaç	https://youtu.be/BObyPwuYW64
Extracte	https://youtu.be/UuCry0BGwHM

La banda és un d'eixos espais on els joves i els majors es troben i on es combinen costums ben antigues i experiments musicals contemporanis. Ens infiltrem en la vida quotidiana de la nostra Banda Artística Nulense a través del relat del seu inestimable director, Antonio Reyero Vilar.

Sinopsi

Toni Reyero (1986) ens parla del seu treball com a director de la "banda gran" i de la banda jove de l'Artística Nulense, i ho fa també des del seu paper de professor a l'escola de música. Parlem d'innovació a l'hora de programar, de com inclou el que volen tocar els músics i el que vol escoltar el públic, o d'altres temes com l'experiència viscuda per la banda durant la pandèmia.

Transcripció

Jo sóc Antonio Reyero Vilar, però ací en el poble tots me coneixen com Toni.

Clar. L'any de naixement mos el pots dir?

Sí, jo vaig nèixer el 13 de juliol de l'any 1986.

86. Buah, eres superjove!

[Risses] Gràcies.

A efectes també de músic, no? Bueno, no ho sé. De directors. És normal directors de la teua edat? Sí que n'hi han?

Sí, jo crec que ara cada vegada més els músics ixen més preparats i se formen millor, i lo que és la rama de direcció està tenint ara prou d'èxit entre els joves.

Absolutament, mare meua. I la teua relació amb la música ve de família?

No, realment no he tingut mai descendents de la música. Jo opine que la passió per la música... a mi sobretot m'agradava la banda al carrer, quan la veïa pel carrer. I sí que és veritat que jo vivia en el carrer Sant Ramon, ací en Nules, i allí vivia també l'abanderado. L'home que portava la bandera. I jo pues veia allí que els músics quedaven allí cada vegada que tenien un acte. I pues això, assomar-se a la finestra i vore el carrer ple de músics.

Entonces la teua relació a la música va ser apuntar-te a la banda.

Sí.

De jovenet.

De jovenet. A vore, igual dia que sí que dia que no. Al final ma mare no sabia què fer. L'únic que sí que sé és que a m'uelo li trencava tots els poals. Agarrava els poals i els utilitzava com a tambors i els destrossava tots.

Entonces tu te vas formar ací en Nules, en la banda de Nules.

Jo em vaig formar ací en Nules, concretament en l'Escola de música d'ací de Nules. I bé, pues fins que me'n vaig anar al Conservatori, pues ací me vaig formar.

Tu eres clarinetista.

Sóc clarinetista.

Com s'arriba a l'instrument? S'arriba per atzar o...

Realment en el meu cas jo volia tocar el saxofó. Però realment la professora que m'estava ensenyant en aquell moment, me va dir: "si agafes el clarinet entraràs abans a la banda", i jo lo que volia era entrar a la banda [risses]. I vaig agarrar el clarinet, i no m'arrepentisc. De fet, la meua especialitat com tu bé has dit és el clarinet, i me vaig llicenciar l'any 2012 com a clarinetista.

I d'ahí vas passar... te va interessar la vessant de direcció.

Correcte, sí. Tampoc no era una cosa que des d'un principi diguera des de xicotet que vull ser director, però sí que és cert que quan me va sorgir la l'oportunitat de començar a dirigir la banda juvenil, ací en l'Escola de Nules, finalment me vaig interessar, vaig estar formant-me, i continue formant-me, i la veritat que és un món que enganxa.

Sí, se veu, se veu. És apassionant. Cada vegada més també.

Cada vegada més. I també és veritat que conforme anem estudiant i fent cursos, te dones compte de que cada vegada saps menos. O sea, el món de la direcció és un món.

És un món, sí, totalment. A més a més, les bandes antes era una cosa com huitcentista, era una cosa del segle XIX que tocaven més o menys lo mateix, però ara li fiquen un xorro de creativitat... és com que és molt més contemporani, no?

Sí. Intentem renovar-nos i adaptar-nos a l'actualitat. Tal vegada abans també pel nivell dels músics, molta gent se formava simplement en l'escola del poble i no havia tingut l'oportunitat de formar-se en els conservatoris. I per tant pues també s'adaptaven a eixe repertori i a lo

millor un mateix repertori el feien durant tot un any o inclús més. Ara la veritat que l'activitat que n'hi ha és pràcticament cada mes i mig - dos mesos repertori nou i adaptar-se.

Claro. Entonces abans el director era el director de banda, però ara sou director artístic...

Sí, sí, se podria dir director artístic, gestor musical... Sí. No sé, conforme vulgues dir-ho, però la veritat que has de tindre unes idees molt àmplies i innovar, com he dit abans, de fer coses noves, novedoses, per a tot el públic.

Tu eres director de la banda gran, digam, i també de la juvenil?

També de la juvenil, sí, porte les dos. Vaig escomençar amb la banda juvenil fins que me van donar la oportunitat d'agafar la banda gran l'any 2016 [5 min.]. I fins ara.

Bueno, està bé, no? Els xavalets ja te coneixeran.

Sí, la idea que va tindre en el seu dia la Junta Directiva que estava en aquell moment va ser ixa, que la majoria de la gent jove, músics joves que n'hi ha a la banda eren músics que m'havia criat jo en la banda juvenil i pensaven que era una bona idea seguir ixa línia, en ixa cantera, digam, que ja m'havia criat jo.

Bueno, una part del treball de la banda és activitat municipal, digam, no? Provéssons... No sé què feu.

Sí, la veritat que lo que és el poble, l'ajuntament, digam que és el nostre principal client i tenim molts molts actes. Tenim molta activitat, tant processons com actes de barris, presentacions, jocs florals, obertes i tancades de fira... tenim infinitat d'actes. També la població veïna de Mascarell... Tot això ho cobrim des de la banda de Nules.

Després està l'altra banda. L'altra part, que és un... no sé si ho programes tu. Com ho feu? Teniu una programació anual?

Lo que són els concerts, tenim set concerts, sis o set concerts a l'any, i això sí que m'encarregue jo de en cada concert fer una programació. Sempre també intentant adaptar-te tant al lloc com al tipus d'oïent que anem a tindre en ixe concert. No és el mateix un concert a la mar, a l'aire lliure, en la Terrassa de l'Estany que un concert pues dins del teatre... Per exemple el de Nadal que és un poquet més destinat als xiquets [*per exemple, vore la nadala "A vint-i-cinc de desembre", interpretada per un cor de xiquetes i xiquets i acompanyada per la banda*].

I el repertori com tires mà de... perquè el repertori que hem vist, bueno, feu de tot.

A vore, el repertori sí que és veritat que ens toca als directors pensar molt ben bé lo que ficar, però sí que és veritat que a mi m'agrada consultar amb el músic: què és lo que li agradaria tocar al músic... És una forma també de al final tocar també lo que els músics volen tocar. I pues jo faig com una llista i intente... quan puc programar algo de lo que algun músic m'ha comentat, pues ho programe. També vàrem fer una vegada, en el teatre vàrem ficar una bústia on el oïent podia escriure en un paper i ficar lo que volia escoltar en la seva banda. El resultat va ser espectacular i d'ahí també tire mà per a completar algun concert. Pues, per exemple, si algú havia ficat alguna peça de sarsuela [*podeu vore, per exemple, el [Preludi de La Revoltosa](#), de Ruperto Chapí, estrenada originalment en 1897*], pues quan tinc un concert de la sarsuela, pues intente ficar alguna de les peces que ixe oïent anònim va ficar en el seu dia que volia escoltar. I la veritat que va funcionar molt bé perquè tinc als músics contents perquè estan tocant lo que volen i a l'oïent, al públic, pues també perquè estan escoltant lo que havíem demanat. Intente adaptar-me. La veritat és que m'ajuden molt a programar moltes vegades.

Entonces està... el clàssic continua digam, sarsueles, passodobles i demás, però contemporani treballem bastant també.

Sí, sí, per exemple un concert molt recent que va tindre prou d'èxit va ser un homenatge tribut a Queen. Va ser espectacular. Com tu bé dius, pues algo de clàssic als músics també els agrada tocar i gent que li agrada també escoltar-lo. I bueno, pues com he dit abans adaptar-nos un poquet, en cada concert intentar ficar lo que el públic vol escoltar. Tenim el concert de pasdobles taurins, pues evidentment d'ahí no pots fugir, has de tirar pels pasdobles taurins, però sempre també innovant, buscant algun pasdoble nou i de tradicionals també que són els que la gent vol escoltar.

Són molt versàtils, la banda tradicional, diguem, de fa 50, 40 anys, no era... No tenia estes característiques.

Ho intentem. És que tenim que renovar, reinventar-nos, i captar públic nou. Va haver un concert que va tindre també prou d'èxit, que va ser un concert gastronòmic. Va ser molt curiós: estaven escoltant la banda mentres anaven fent una cata de vi i anaven pues degustant el seu vi. Després vàrem tocar una obra que va sobre com fer una paella [10 min.]. I el resultat final va ser una degustació de paella, i bueno, la gent va eixir d'allí encantada. Claro, ahí vàrem captar un altre tipus de públic. Este públic realment desconeixia que n'hi haguera en Nules una banda amb ixes qualitats musicals i que pogueren fer este tipus de concerts. I bueno, la idea un poquet era ixa: fer concerts de tot tipo i captar a públic nou.

Bueno, la banda del segle XXI, açò... heu canviat.

O renovar o morir.

Sí, sí. Lidón [Valer] de Les Alqueries mos dia que a vegades se li acaba la imaginació [risses]. Deia, "ajudeu-me que no sé per a on pegar". Sou molt creatius, que és algo que també se trobava en falta en la banda tradicional, no?, ixa part creativa d'inventar.

Sí, no, jo crec que al final ja és un poquet... ja és complicat renovar. Però bueno, sempre n'hi ha algun detall o alguna coseta que fa que canvie. I intentar en cada concert ficar com una sorpresa, que el públic no s'ho espere. Jo sempre intente que, sobretot de cara al final del concert, ficar alguna obreta o alguna cosa que no estiga dins del programa, que no s'ho esperen, i si pot ser que el públic... ser partícep, pues millor encara.

No sé quina relació tens tu... si tens alguna relació amb l'Escola de música. Tu eres mestre també ací en l'escola.

Sí, jo realment estic súper vinculat a l'escola d'ací, apart de ser el director i el director de la banda juvenil sóc el professor també de clarinet. Anteriorment he sigut professor també de llenguatge musical i pràcticament des de que vaig escomençar sobre l'any 2006 o per ahí a donar classes ja no he parat. O bé Llenguatge musical o bé classes de clarinet, i a partir del 2008 vaig escomençar amb la banda juvenil. I el 2016 vaig escomençar amb la banda gran, digam.

També teniu relació amb les altres entitats musicals del poble, no? Perquè hem vist que hi ha col·laboració amb la coral, no sé si en l'Orquestra Laudística...

Sí bueno, en l'Orquestra Laudística no tant, perquè ells porten la seua programació també, però sí, en les corals normalment tots els anys fem alguna coseta, sobretot quan són actes aixina tipo el 9 d'octubre... ens juntem per a fer el tradicional Himne regional... I sí, intentem col·laborar en tot lo que se puga.

Compositors actuals també programes? Vull dir, gent jove que...

Sí, en el món de la música la veritat és que coneixem a molts companys i uns han decidit ser intèrprets, altres han decidit dedicar-se a la direcció i altres han tirat per la rama de la composició. I sí, també tenim companys i intentem ficar també... programar este tipus d'obres

un poquet més modernes. No sé, dir... o bandes sonores o música un poquet més contemporània.

Tu no has tirat per l'escriptura musical?

No, mai m'ha pegat per compondre, no.

Bueno, entre altres coses singulars, tu ja has comentat el tribut a Queen, vareu fer també una cosa, un concert també amb un grup de folk, també una cosa bonica. Vau fer un concert que amb Pep Gimeno "Botifarra" amb bandes, també vàreu tocar amb ell...

Sí, vàrem fer amb [Pep Gimeno "Botifarra"](#), vàrem fer també un concert amb Andreu Valor. Vàrem fer també este estiu amb [Jonatan Penalba](#). Vàrem fer també un espectacle de tango, *El tango de Astor Piazzola*, amb tota la història de Piazzola, un narrador i una parella de ball que anava amenitzant mentrestant. Ixe concert va estar molt bé. Va ser després just de la pandèmia, el vàrem fer a l'aire lliure en la plaça. I... sí, és que hem fet un de tot **[15 min.]**. Hem fet de tot. Hem acompanyat als [Spanish Brass](#), recentment també vàrem acompanyar a [Montserrat Martí i Caballé](#), la filla de Montserrat Caballé, que va ser també bueno, tota una experiència. La veritat que ens hem menejat prou últimament.

En la banda hi ha encara músics, digam, dels antics, dels que no han passat per un conservatori i s'han fet una carrera, no? Com és la relació entre majors i xavalets que sí que estan estudiant i tenen...?

Pues és de lo que jo més estic orgullós de formar part d'una banda. Les relacions que n'hi han entre la gent de tan diversa edat. Vore com l'home més major de la banda, amb 60 o 70 anys, se fica a parlar amb el xiquet que acaba d'entrar a la banda. Jo això no ho he vist en ningun altre lloc.

També volem entrevistar-ne a algú, agarrar a algú dels majors i que ens conte...

N'hi han alguns, sí, sí, sí, sí.

Bueno i què esteu preparant ara? O què estàs preparant?

Pues just ara, arribats al mes de novembre... és el mes dels músics. El dia 22 de novembre és Santa Cecília i ara estem preparant el concert de Santa Cecília. Enguany estem més que d'enhonorabona perquè damunt entren tretze xiquets a la banda. I bé, com estava comentant antes, els xiquets pues sempre trien—bueno, ací en Nules ho fem aixina— trien un padrí que els acompanya a l'escenari el dia del concert, i és molt bonic vore com un músic, un jove músic tria el seu padrí, pues el que més afinitat o el company que té tocant al costat. I inclús tenim casos en el que la neta és la que entra i l'auelo és el que l'acompanya, i ixa diferència de generació és molt bonic.

Quanta gent sou ara en la banda? N'éreu 70?

Sí, més o menys seríem uns 60-70. Mos hem mantés, perquè al final les bandes també és un poquet generacional i quan arriba els 18-19 anys que la gent se'n va a estudiar fora, o gent que s'ho dixa per qualsevol altre motiu... Però bueno, mos mantenim ahí, entre els 60-70.

Però bueno, són sou entitats saludables, vives, que no hi ha perill, no pareix que hi haja perill de...

Sí. No pareix que hi haja perill. A més, just la banda de Nules tenim molta activitat, molta.

Bueno, volíem preguntar-te... estem historiant un poquet el tema del Coronavirus. Hem entrevistat a gent que ha estat molt en primera línia. Què va passar en ixos mesos o inclús en ixos anys?

Pues també nos vam tindre que adaptar un poc, com tot el món. I bueno, pues a pesar de tindre que parar assajos i després sobretot a l'hora de retomar els assajos, vàrem començar a assajar en grups molt reduïts i el que vàrem fer anar en aquell moment... bueno, llevat dels moments més forts que vàrem haver de cancel·lar assajos i des de casa pues anàvem connectant-nos, parlàvem un poquet de música, d'obres, de com programariem els propers concerts... I bueno. un dels primers concerts que vàrem fer en pandèmia va ser un cicle de música de cambra en grups reduïts i a l'aire lliure en diferents punts de la localitat. Vàrem fer un grup de clarinets i de metalls en el pati de la de la residència de la tercera edat, en la part de darrere, que va estar molt molt xulo perquè també era... eren gent que van patir prou perquè estaven allí tancats, familiars que no podien anar a vore'ls. Nosaltres vàrem anar a oferir-los estos concerts, ells eixien el seu balcó des de la seva habitació i la veritat que va ser molt emocionant, molt emocionant. Vàrem fer un altre en el pati del Convent, un grup de saxos i percussió. I després vàrem fer un altre en l'Ermita de Sant Xotxim, on vàrem tocar els grups de flautes i un quintet clàssic i uns altres grupets de clarinets, un quart de clarinets. I bueno, ixe va ser un dels primers concerts que vam fer durant pandèmia. Després jo desgraciadament vaig perdre a mon pare en pandèmia, en el Covid, i evidentment pues tampoc m'abellia molt ficar-me a programar res que no fora marxes de processó [20 min.]. I vàrem fer un concert de marxes de processó i la veritat que jo li el vaig dedicar a ell i va ser un *antes y un después* també per a jo poder tornar a refer la meua vida musical. És que en ixos moments pues això, se trunca un poquet tot. Després d'ahí, evidentment intentant... fèiem concerts a l'aire lliure, com el que havia anomenat abans del tango. I també ens vàrem reinventar la forma de assajar. Teníem moltes ganes d'assajar tots junts, després de molt de temps sense assajar tots junts, i quan nos varen desconfinar i ja feia bon temps vàrem assajar a la plaça. En un principi la idea era fer un primer assaig a mode de... “va, ja estem ací, ja hem tornat”; però als músics els va agradar, la gent que anava passant per allí per la plaça també va tindre molt d'èxit i vàrem continuar assajant allí en la plaça, pues jo crec que un parell d'anys més durant l'estiu. Els divendres d'estiu la banda assaja en la plaça. I ixa va ser un poquet crec jo la història en la banda. Tant en la banda... i jo com a història personal va ser un moment crític també, però vàrem eixir.

Caramba. Mosatros lo que hem vist, ja te dic que no som d'ací, està penjat en Internet, són estes... en concret una marxa de processó feta... cada u tocava des de sa casa, un programeta informàtic vos ajuntava a tots...

Ah, sí, cert, cert. No m'enrecordava. Això va ser el... Sí, és tradicional ací el Dia de l'Encontre, el dia de Pasqua, tocar la marxa Triomfal [*ací podeu vore esta emocionant versió de la [marxa Triomfal](#) de José Blanco i Emilio Cebrián Ruiz, escrita entre 1911 i 1922*]. I clar, pues això, estàvem tots en casa i vam dir “anem a intentar-ho”, que va ser tot un aprenentatge també, vull dir, no anava a ser tot roïn i ens va obligar un poquet a ficar-nos al dia en edició de vídeos i... Vull dir... la veritat que va ser... va ser bastant xulo. Ara ho recorde també amb molta nostàlgia.

Home, és molt emocionant. La veritat és que veient-ho ara inclús... Después vàreu gravar el himne, el [Sempre AMAN](#).

També. Correcte.

Que cantava una xica, molt ben cantat i la veritat que molt bonic, molt molt emotiu.

Sí, és una cançó que hem fet també un poc nostra adaptant la lletra i fem menció ací a la nostra Escola, lo bé que ens ho passem, que venim a fer amics i ademés aprenem música. I també va tindre molt d'èxit. Ixe el vàrem gravar conjuntament banda juvenil i banda, les dos. Per les dos parts.

Después se feia, no sé si ho vàreu fer-lo vosaltres, se feia en molts pobles, que és que els músics voluntàriament pues eixien al balcó quan... tocaven i era molt emotiu.

Sí, crec se va fer per Sant Josep crec que era. Que varen dir que a tal hora eixirien tot el món al balcó a tocar el *Paquito el Chocolatero* o *Amparito Roca* i... Sí, sí. Són moments que ara ja quan ha passat el temps, pues... A vore, va ser bonico, va ser molt bonico.

Home, això feia poble, això feia comunitat. I bueno, unes llàgrimes tots emocionats... A tots els pobles, al meu també.

Se van fer uns altres vídeos, un poquet més còmics, humorístics, de lo que no se deu de fer en un assaig. Però què passa. Pues el típic músic que arriba tard i li tira el faristol al músic del costat, o quan vas a donar l'entrada que està mirant el mòbil i no arriba a entrar quan toca, o el típic que a mitat peça està dient que vol anar a pixar [rissses] i coses que passen, anècdotes que passen durant un assaig i que mos pareixien gracioses, i vàrem fer una miqueta un poc els vídeos estos... Vàrem fer vàrios vídeos, me'n recorde, perquè n'hi han moltes anècdotes... En un assaig passen moltes coses. I també va ser molt graciós [25 min.].

N'hi han vàrios vidiets. Després vàrem començar també a assajar al Multifuncional, que és el local este que tenim ací, també per tema de l'espai, perquè teníem que estar a distància, no sé si era metre i mig, no recorde ara, i clar, allí en la nostra sala no cabíem i ahí vàrem fer alguns vídeos també, algunes gravacions, perquè a última hora sempre se cancel·lava el concert per increments de Covid, i al final també vàrem fer alguns vídeos en este local.

A vore, en un principi pues el xiquet que comença a l'Escola està estudiant, 4-5 anys, i en el moment en què el professor pues veu que està preparat, li ho proposa: "t'agradaria entrar a la banda?". Normalment és "per supost que sí". I el que fem ara, actualment, antes no sé com ho farien, però actualment el que fem és fer-los com una xicoteta prova, que, a vore, no és puntuable ni res, però sí que és una forma de que el director pues conega al xiquet, encara que en este cas els conec a tots perquè tots han passat per la banda juvenil. És un poquet el tràmit ixe de que el xiquet diga "vaig a formar part de la banda". I després també estem fent una part pedagògica perquè al final el dedicar-te a la música estàs en un constant mostrar-te a jurats, a tribunals, i això és una forma també de pedagògicament ells anar formant-los, de que puguen tocar davant dels professors. I això, pues que es diguem que és normal que estiguen un poquet nerviosos, però bueno que han de passar, han de passar per ahí. Després n'hi ha qui entren a la banda amb més o menos nivell, però bueno, la qüestió és que entren i que entren a sumar, amb el compromís d'això, d'estar compromesos amb la banda.

Totalment. El fet de que se done música en les escoles no sé si se nota quan arriben ací o...

No, és que jo crec que ací comencen tan jovenets que quan van a l'escola és al contrari, allí noten que estan estudiant música. Sí, és un poquet a la inversa.

I l'instrument...? Els orienteu vosaltres o...?

L'instrument els orientem nosaltres també depenent de les necessitats que tenim en la banda. I en l'Escola. Nosaltres oferim l'instrument, fem com un préstec d'instrument, i els oferim el que tenim. Pues necessitem trompetes, pues oferim trompetes, clarinets... L'instrument que més necessitem pues és el que intentem oferir més. Per a que després en el temps el resultat siga tindre una banda també compensada, que no siga una banda tot de clarinets o una banda tot de trompetes. També per gestionar un poquet ixa part de tindre una banda compensada.

I hi ha algun factor així com de físic o corporal per a algun instrument en particular? Que algú tinga més disposició per ser més alt o més fort o coses així?

Jo crec que a dia de hui no n'hi ha un instrument destinat per a una persona. Antes dien "pues si eres xica pues has de tocar o la flauta o el clarinet", i no, a dia de hui hi ha xiques tocant el trombó, tocant la tuba... A vore si fan les coses bé, amb una posició corporal òptima i no n'hi ha ninguna tensió, pues jo crec que qualsevol pot tocar qualsevol instrument.

Bueno, pues per acabar ja, com a punt... ara que estem ja en 2024, no?, novembre del 2024, jo vaig entrar a la banda en l'any 99, 1999, per tant enguany estic de celebració, faig 25 anys en la Banda... com a músic, clar, com a director com havia dit abans era des del 2016, que ja són també 8 anys. Ja són 8 anyets també.

Bueno, enguany heu tingut també l'escola...

L'Escola Canta? [30 min.]

El 4rt Curs de Direcció Musical que el vàreu tindre ací en Nules. Bueno, pareix interessantíssim.

Sí, el curs musical va nàixer... bueno, d'una idea meua amb el meu mestre, i vàrem iniciar abans de pandèmia, crec que va ser l'any 2020, però va haver un any que no es va fer, si no recorde mal, un any que vàrem parar, i després vàrem retomar. I sí, la veritat que és tan enriquidor per als directores com per al músic, com per a tot el món. Vore com una mateixa agrupació, amb uns mateixos músics, amb un diferent director, com de diferent pot arribar a sonar una mateixa peça. I clar, el món de la direcció és una cosa que des de fora... queda un poquet... A vore, el director quina funció té? Marca el compàs, diu que toquen fort i toquen piano, però... en este tipo de cursos es pot vore de quina manera un director pot arribar a moldejar una mateixa melodia amb un mateixos músics, com de diferent pot arribar a sonar. I la veritat és que és molt curiós.

Per a la banda també.

La banda... és un aprenentatge total. Apart de que intentem també ficar obres de pes i que tinguen la seua dificultat, això fa que el músic estiga també al cent per cent... I bé, jo crec que és un aprenentatge, com he dit, tant per als músics com per als directores que venen a fer el curs, per a tots.

Bueno, fabulós, donen ganes d'apuntar-se.

Ostras, pues se m'ha oblidat una cosa ara que dius de fotos. És que l'any passat vàrem fer el 140 aniversari en la banda i vàrem fer com una mostra de tot el recorregut amb fotos, des de les més antigues de postguerra, d'abans de la guerra... fins a l'actualitat, i vàrem fer una exposició. Amb els trages que havíem utilitzat. I vàrem fer com una mostra de tot açò.

Pues no sé, a lo millor com a... per donar les gràcies un poc a que tot açò funcione, pues com també havia dit abans és important, el nostre principal client és l'ajuntament, però tot açò tampoc seria possible sense una Junta Directiva darrere que està, de manera desinteressada, intentant que tot açò funcione. I per supost als músics, que també ho fan d'una manera desinteressada. N'hi han músics que sí que se dediquen a la música, però molts altres pues u és metge, l'altre cartero, l'altre és llaurador i l'altre és mestre, i cada u té la seua professió i la música és com el punt de connexió entre tots.

De fet, és molt sorprenent, quan ixes d'ací esta xarxa de bandes de música locals no existix, clar. No se veu.

Així que això, al final ho fem un poquet pues això, per compartir este llenguatge de la música.